

az egyéni és közösségi értékek, valamint a stagnálás-hanyatlás és növekedés-fejlődés szempontrendszer alapján rajzolódott ki. Ennek megfelelően körvonalazhatóvá vált az a négy jövőalternatíva is, amelyekben jelen van a múlt és a jelen meghatározó ereje, a szakértők és nem szakértők jövőre vonatkozó félelmeinek és reményeinek halmaza, valamint a társadalmi és egyéni cselekedetek előrevívő szerepe, amelyekből a stratégiaalkotás feladatai kibonthatók.

Az előadásokat élénk érdeklődés követte, több hozzászólás hangzott el, majd a felvetett kérdésekre az érintett előadók reflektáltak.

Zárszavában Besenyei Lajos elmondta, hogy az együttes ülés egymást kölcsönösen megismerő beszélgetés volt, melynek során a jövő kutatás kvalitatív futurologiai oldala került előtérbe, de nem hagyható figyelmen kívül a statisztikai modellek (idősoros modellek, reg-

ressziós modellek, Box–Jenkins-modellek) nélkülözhetetlensége sem. Miért vizsgálnánk a múltat, ha ebből nem a jövőre extrapolálunk? Nováky Erzsébet hangsúlyozta, hogy a jövővel való foglalkozás kettős természete szükségessé teszi a múltból és a távolabbi jövőből kiinduló vizsgálódásokat, a kétirányú megközelítést. Az eredmények összekapcsolása megalapozott stratégiák kidolgozását segítheti elő.

Az együttes ülés lehetőséget teremtett a statisztika és a jövő kutatás képviselőinek eszmecseréjére, gazdagította a két tudományterület ismeretelméletét, és megteremtette a további hasonló összejövetelek igényét.

Dr. Tóthné dr. Szita Klára

kandidátus habil., Miskolci Egyetem GTK Világ-
és Regionális Gazdaságtan Intézet, a Jövő kutatási
Bizottság titkára
E-mail: regszita@uni-miskolc.hu

Beszélgetés dr. Marton Ádámmal

Marton Ádám csaknem teljes aktív életrészteljesztését a Központi Statisztikai Hivatal „szolgálatában” töltötte. Néhány ifjúkori kutatóintézeti gyakorlati év után került a hivatalos statisztika fellegvárába, ahol – érdeklődésének és tanulmányainak megfelelően – hamarosan az akkoriban fejlesztésnek indított matematikai statisztikával kezdett foglalkozni. Munkásságát két fő témakör kísérte végig, az árindexszámítás és a mintavételi módszerek kutatása, illetve ezek gyakorlati alkalmazása. Külföldi munkakapcsolatai révén is öregbítette a Hivatal hírnevét a Nemzetközi Ökonometriai Társaság, a Nemzetközi Statisztikai Intézet aktív tagjaként épp úgy, mint az ISI résztvevőjeként.

Nyugdíjas éveiben nyughatatlan szorgalommal dolgozik napjainkban is a Magyar Statisztikai Társaságban és a Statisztikai kutatási és módszertani főosztályon.

Kérlek beszélj a családról, az ifjúságról, egyetemi éveidről!

Szombathelyen születtem 1934 márciusában. Sárváron egy igazi vidéki kisvárosban

éltünk, ahol apám az ottani szolgabírószékhelyen dolgozott. Hatéves koromban Szombathelyre költöztünk, mivel apám elnyerte az alispáni hivatal irodaigazgatói állását. 1940-ben itt kezdtem el az elemi iskolát, majd tanulmá-

nyaimat a katolikus premontrei rendi gimnáziumban folytattam. 1945 nehéz év volt a családnak számára is, 1945. március 4-én Szombathelyet – már teljesen feleslegesen – bombatámadás érte, és a mi lakásunk is elpusztult, melynek következtében hosszú ideig ideiglenes lakásokban éltünk. 1952-ben érettségiztem, már a középiskolai éveim alatt is nagyon szerettem a matematikát és a fizikát, kifejezetten reálérdeklődésű voltam. A nyelvek tanulását is örömmel végeztem, bár nagyon kapkodó volt a képzésünk. Tanultunk latinul, németül egy keveset, franciául és angolul, majd orosz nyelvből érettségiztem. Felnőttként ennek a többnyelvűségnek sok hasznát vettem. 1952-ben felvettek az Eötvös Loránd Tudományegyetem Természettudományi Karának alkalmazott matematika szakára. Ezt a szakot a korszak nagy matematikusa, Rényi Alfréd hozta létre 1948–1949-ben. Különleges szak volt abból a szempontból, hogy a matematika szerepe, gyakorlati használhatósága azokban az években nem volt tisztázott. Sok ideológus „burzsoá” diszciplínának tartotta. Kevesen voltak hallgatók: 1956-ban mindössze 22-en végeztünk. (A matematika iránti fenntartások még pályám elején, a KSH-ban is kísértettek. Például az árindexelméletben jól ismert, geometriai átlagolású, ún. Fisher-formulát azért nem akarták használni a KGST-ben, mert sokan úgy vélték „nincs közgazdasági tartalma”.)

Hogy kerültél a KSH-ba?

1956-ban az egyetem elvégzése után, rövid időre a Cukoripari Kutató Intézetbe kerültem először csak gyakorlatra, majd rendes munkatársként. Itt ismertem meg egy kutatóintézet légkörét, a kutatók szabadságát, a szakirodalom olvasását, az önálló munkavégzés örömét. Már az egyetemi évek alatt is figyeltem a KSH-ra, kapcsolatban voltam néhány munka-

társával, a statisztika iránti érdeklődésemet pedig befolyásolhatta az is, hogy apám a munkája révén dolgozott statisztikai adatokkal, továbbá a matematikának jelentős valószínűség-számítási és statisztikai leágazásai is voltak, melyekkel egyetemi tanulmányaim során már találkoztam. A KSH-ban az 1950-es évek vége felé az akkori elnök, Péter György ösztönzésére (aki maga is matematikus volt) fejleszteni kívánta a statisztikának a matematikához közel eső módszertanát, ezért – Prékopa András javaslatára, aki ebben az időben tanácsadója volt – arra kérte munkatársait, hogy bátran vegyenek fel a Hivatalba matematikához értő szakembereket. Ekkor került a Hivatalba többek között Éltető Ödön, Révay Katalin, Schnell Lászlóné és így kerültem én is ebbe a munkatársi közösségbe 1958-ban. Pálos István az általa vezetett Forgalmstatisztikai főosztályon azt a feladatot bízta rám, hogy szervezzem meg a külkereskedelmi árstatisztikát, tisztázzam az árindexszámítás elméleti alapjait, és a gyakorlatban is vezessem be a rendszeres árindexszámítást és az eredmények publikálását. Ennek közvetlen előzménye az volt, hogy a Hivatal akkori vezetőtestülete állást foglalt egy korszerű árindexszámítás létrehozása mellett, melynek része volt a külkereskedelmi árstatisztika kialakítása. Nagy megtiszteltetésnek éreztem, hogy ilyen fiatalon, ilyen jelentős munkában vehettem részt. Tehát a feladat kettős volt: az indexelméleti alapok megismerése, célszerű alkalmazása, valamint a gyakorlati munka megszervezése. Az utóbbi közé tartozott, hogy a 35 külkereskedelmi vállalatnál kellett kötelező adatszolgáltatás keretében adatokat begyűjteni és rendezni. Így vezetett első külföldi utam 1960-ban Prágába, ahol az akkori KGST-országok döntöttek arról, hogy külkereskedelmi árindexet számolnak, a Paasche-formula alapján, elutasítva az általunk preferált Fisher-formulát. A továbbiakban viszonylag gyors ütemben, két-három éven belül bekerül-

tem abba a nemzetközi statisztikus-közgazdász körbe, ahol az árstatistikával foglalkoztak.

Akkor most továbbra is foglalkozunk nagy szerelmeddel, az árstatistikával. Légy szíves foglald össze e nagyszerű témával kapcsolatos több évtizedes tevékenységedet.

Nem könnyű ezt az időszakot összefoglalni, mert sokrétű folyamatok, történések zajlottak. Mondhatom, hogy az első, klasszikus értelemben vett árstatistika (reprezentatív minta, kiválasztott termékek) 1945 után, Magyarországon, a külkereskedelmi árstatistika volt. Ekkor megindult egy olyan kutatás-fejlesztés, amelyben elég gyorsan sokirányú kapcsolataim (Köves Pál, Dreschler László, Szilágyi György) alakultak ki. Az 1960-as évek közepén hozzáfogtam a kandidátusi disszertációm megírásához, ami azon a felismerésen alapult, hogy ha az árarányokat időben és térben vizsgáljuk, akkor elvileg különböző előnyök származhatnának abból, hogy a konvertibilitás hiányában, egészen más áron kereskedünk rubelben, mint a szabadpiacon a tőkés országokkal. Így árindexet számoltam azt megnézve, hogy a dollár-rubel ár hogyan viszonyul egymáshoz, és hamarosan rájöttem arra, hogy hol lenne célszerű bővíteni bizonyos termékekben a rubelimportot (például kőolaj, búza stb.), és a felszabaduló konvertibilis devizákból gépeket venni. Ez a hangsúlyozottan elvi jellegű felismerés egy lineáris programozási modellhez vezetett, ami árindexeken, árstatistikán alapult. Segítségemre volt ennek kidolgozásában a Közgazdaságtudományi Intézet, a Kereskedelmi Kamara, de igazi partnerem Tardos Márton volt. Ez a modell érdeklődést keltett és már 1963-ban az Ökonometriai Társaság zürichi konferenciáján előadást tartottunk Tardos Mártonnal ebben a témakörben. Ezzel a témával pályáztam meg 1964-ben az Ökonometriai Társaság chicagói konferenciájára egy ún. travel grant-ot, melyet megkapva lehetőségem nyílt a

prezentációra. Ez egyben azt is jelentette, hogy Ökonometriai Társasággal szorosabb kapcsolatba kerültem és felkérést kaptam, hogy képviseljem a Társaságot Magyarországon. Ezekben az években a Társaság tagja volt többek között Kornai János, Péter György és Kenessey Zoltán is. 1996-ig voltam a Társaság magyarországi képviselője.

Az 1960-as években folyt az árstatistikai munka, születtek publikációim, illetve szorgalmasan olvastam a külföldi szakirodalmat. Közben elkezdődött az új gazdasági mechanizmus előkészítése, melynek fontos része volt az árpolitika lényeges változása, mintegy 50 százalékban az árak felszabadítása, „piacosítása”. Változott az árfolyam-politika is. Így az 1960-as évek közepén szükségessé vált a kiskereskedelmi (fogyasztói) árstatistika megszervezése is. Ez gyakorlatilag egy igazi reprezentatív statisztika volt abban az értelemben, hogy itt már nem volt meg az a lehetőség, hogy teljes körű vállalati felmérést végezzünk, hiszen a maihoz képest bármennyire is kevés vállalat volt, a nagyszámú termékre és boltra tekintettel már ennél a vállalati körnél is reprezentatív kérdőíveket kellett alkalmazni. 1968-ban több száz boltban megkezdődött a közvetlen ármegfigyelés a 2300 reprezentánsra. A KSH mintegy 100 árösszeíró alkalmazott, ez volt az első összefogott és központilag irányított állandó összeírói hálózat. A hozzátartozó súlyokat többek között a háztartásstatistikából szedtük össze. Ezzel megindult az a fogyasztói árstatistika, ami gyakorlatilag strukturálisan a mai alapjait képezi. Ekkor kerültünk szembe az árindexszámítás problémáival, a súlyozással, a havi árindexek számításával, a szezonális cikkek sokszor szélsőséges ármozgásának beillesztésével a havi árindexbe, a havonkénti árindexekből az éves árindexek számításával stb. havi adatok átlagolásával. E témában 1969-ben készült el az első kiadvány, melyet Zafir Mihályal készítettem el. A részleteket nem tag-

lalva csaknem 10–15 év kellett ahhoz, hogy megértsem az árindexszámítással kapcsolatos elvi és gyakorlati problémák konfliktusát. Ezt foglaltam össze a Nemzetközi Statisztikai Intézet isztambuli konferenciáján tartott előadásomban, melynek címe „Gyakorlati kompromisszumok az indexszámításban” volt.

1967-ben védtem meg a külkereskedelmi modellezésről szóló kandidátusi disszertációt, és ekkor kaptam meg a kandidátusi fokozat mellé a doktori címet is.

Mint matematikus az árstatisztika mellett szívesen vállaltam más, a Forgalm statisztikai főosztályon felmerülő módszertani feladatokat is, mint például a postai levélszámlálás reprezentatív mintájának és becslési technikájának kidolgozását, publikáció is készült belőle 1963-ban. Más reprezentatív felvételek tervezésében is részt vettem. Ez a kettősség végigvonult egész szakmai munkásságomon. A külkereskedelmi árstatisztika megszervezésével mint feladattal, bővült a külkereskedelmi statisztika. Ebből adódóan, 1968-ban jött létre az említett főosztályon belül az Ár- és módszertani osztály, melynek vezetőjévé engem neveztek ki.

Már akkor is érzékeny téma lehetett az árstatisztika, nem volt valamiféle belső vagy külső befolyásolási kísérlet eme statisztika összeállításakor?

A kérdésem nem új keletű, annak idején ismerősök, barátok, akik tudták, hogy ezzel a témával foglalkozom, többször feltették ezt a kérdést, mert az árindexeket, az inflációt mérő statisztikákat az emberek egy része mindig gyanakvással szemlélte. Ez érthető is, hiszen az emberek a mindennapokban az esetleges ár-emelkedéseket nagyobbban látják és látták, mint amit a hivatalos statisztikák mutatnak. Közismert pszichológiai tény, hogy a negatívumokat jobban megérezzük, súlyosabbnak

tartjuk, mint életünk pozitív történéseit. Viszszagondolva az elmúlt ötven éves árstatisztikával kapcsolatos tevékenységemre, biztonnával és egyértelműen mondhatom, hogy soha nem tapasztaltam nemhogy nagy, de egy árnyalatnyi befolyásolási kísérletet sem. Annak ellenére mondom ezt, hogy szoros kapcsolatban voltam például az Árhivatallal, a Pénzügyminisztérium, az Országos Tervhivatal magas rangú szakérőivel. Találkozásaink során soha, egyetlenegyszer sem kérdőjelezték meg az adatok valódiságát, várták tőlünk az információkat, és munkájukban ezekre az adatokra támaszkodtak. Nem az árstatisztikával kapcsolatban, de más statisztikákkal – különösen az 1960-as évek elején – előfordulhatott, hogy bizonyos információkat nem közöltek, titkosan kezelték, de ez akkoriban már kivételes, és akkor is igaz volt, hogy ezek az adatok, melyeket nem közöltek, valós, hiteles statisztikán alapultak.

Tevékenységed sokrétű volt, kérlek szólj az árstatisztikán kívüli munkáidról is.

1979-ben elkerültem a kereskedelemmel foglalkozó főosztályról először az ökonometriával foglalkozó részlegbe, majd arra a főosztályra, ahol az Egységes Lakossági Adatfelvételi Rendszerrel (ELAR) foglalkoztak. Kineveztek az ELAR-osztály vezetőjének, és így munkám áttolódott a reprezentatív mintán alapuló lakossági felvételek témakörére. Kezdetben három feladat került előtérbe: az adatfelvételek megszervezése, a minta kiválasztása, valamint a kisterületi és a mintavételi hiba becslése. Azt hiszem jelentős szerepem volt a mintavételi hibaszámítási módszerek kialakításában, elterjesztésében. Ehhez nagy segítséget nyújtott, hogy jó légkörű, szakmailag törekvő munkatársi közösséget sikerült kialakítanom, ekkor került az osztályra *Mihályffy László*, akit a kisterületi becslések módszertanának kidol-

gozásával bíztam meg, és *Telegdi László*, aki a mintavételi hibaszámítási módszerek becslésével foglalkozott. Ebből a közösségből nőtt ki a módszertani osztály, melyet 1994-ig vezettem. 1995-ben, egy rövid időre visszatértem a kezdeti témámhoz, mivel nem sokkal nyugdíjazásom előtt megbíztak a fogyasztói árstatisztikai osztály vezetésével.

Az ELAR 1976-os alapításában én is részt vettem. Sajnos az az eredeti célkitűzés, hogy a különböző célú ELAR-felvételeket kapcsoljuk össze, és így többletinformációhoz is hozzájuthatunk, nem teljesült. Vajon miért?

Bár valóban volt egy időszak, amikor az ELAR-ral foglalkoztam, a teljes területre nem volt rálátásom. Arra a vitára emlékszem még 1976-ból, hogy javaslatként merült fel, hogy az ELAR-összeírókat vonjuk össze az árösszeírókkal, azonban ezt az elképzelést nem támogattam, mert az árösszeírók egészen más közegekben tevékenykedtek, mint az ELAR-összeírók, továbbá a kereskedelmi részlegen dolgozva jobban kézben tudtuk tartani ezt a társaságot. A felvételek összekapcsolásának témájában pedig azt mondhatom, hogy a matematikai-módszertani szempontból (például mintakiválasztás, az ún. statistical matching technika) megvolt a feltétele a különböző ELAR-adatgyűjtések összekapcsolásának, azonban valószínű, hogy a felelős főosztályok szakmai és egyéb szempontú ellenállása miatt nem vált gyakorlattá ez az igen előremutató elképzelés.

A szakmai életrajzodból látom, hogy pályafutásod során kiterjedt nemzetközi kapcsolatokra tettél szert, és otthonosan mozgottál ezen a területen.

Az 1960-as években Péter György kiemelten támogatta a nemzetközi kapcsolatokat, fon-

tosnak tartotta, hogy a KSH megfelelő nyelvtudással rendelkező munkatársai vegyenek részt a nemzetközi életben. Az Ökonometriai Társaságba kerülésem is Péter György hozzájárulásának volt köszönhető. A Társaság éves konferenciáin számos magyar szakember vett részt. 1972-ben és 1986-ban Budapesten rendeztük meg a Társaság európai konferenciáját, szervezésében a KSH is tevékenyen részt vállalt. Az 1990-es évek elején lehetőségem nyílt arra, hogy részt vegyek a Nemzetközi Statisztikai Intézet (ISI) munkájában. Először a survey-statisztikusok csoportjában, amelynek alapítója *Leslie Kish* volt. Számomra mind emberileg, mind szakmailag maradandó élményt nyújtott, hogy megismerkedhettem, majd össze is barátkoztam Kish-sel. Könyvét Mihályffy Lászlóval fordítottuk le. Tulajdonképpen Kish révén nagyon jó kapcsolat alakult ki a magyar szociológusokkal is, mivel ő nem csak a KSH-val, de a szociológiai tanszékekkel is jó kapcsolatot ápol.

Az árstatisztikához kapcsolódik egy nagy volumenű vállalkozás. A szocialista országok közül Magyarország egyedülként publikálta a külkereskedelmi árindexeket az 1960–70-es években. Ez felkeltette a figyelmet, és az érdeklődést az iránt, hogy a módszertani megközelítésű előadásaimat a fentieknek köszönhetően élő példákkal tudtam alátámasztani.

Az 1960-as évek végén kerültem kapcsolatba a Bécsi Gazdaságkutató Intézet Nemzetközi Összehasonlítások Bécsi Intézete osztályával. Feladata a kelet-európai országokkal való kapcsolattartás volt. Lényegében hidat képezett Kelet- és Nyugat-Európa között. Így került sor 1972-ben egy kutatási megállapodás jegyében az osztrák-magyar árstatisztika összehasonlítására. Ennek keretében módszertanilag vizsgálhattam és elemezhettem az árakat, a folyamatokat és az árpolitikát. Ebből több publikáció is született.

A KSH-n kívül a magyar tudományos életben is aktív szerepet vállaltál, ha mondanál néhány szót erről a tevékenységedről is.

Először megemlíteném, hogy bár rendszeresen a felsőfokú oktatásban nem vettem részt, de kapcsolatban álltam azokkal az egyetemekkel, ahol magas fokú statisztikai oktatási tevékenység folyt. Így például, előadónak hívtak a budapesti, a miskolci és a pécsi egyetemre árstatisztikai és reprezentatív mintavételi témában. Már sok évtizede aktív tagja vagyok a Magyar Statisztikai Társaságnak, illetve jogelődjének, a Közgazdasági Társaságnak. Miután Te is lelkes tagja vagy az MST Statisztikatörténeti szakosztályának, láthatod, hogy milyen szívesen foglalkozom statisztikatörténeti témákkal, például nagy magyar statisztikusok élettörténetével, de a hozzám oly közel álló árstatisztika történetével is. Az 1980-as évek végén aktív részese voltam az MST újjáalakításának, az első közgyűlésen főtítkárrá választottak, ezt a pozíciót 1999-ig töltöttem be. Javaslatomra az MST újra megalapította a Keleti Károly Emlékérmet, melynek adományozására háromévente kerül sor. A Magyar Tudományos Akadémia Statisztikai Bizottságának szintén régóta tagja vagyok, így közelről láthatom a statisztikával kapcsolatos legfontosabb eseményeket.

Az MST tevékenységét régóta figyelve mi a véleményed arról, hogy a Társaság minden erőfeszítés ellenére nem, illetve csak részben tudja integrálni a KSH-n kívüli statisztikus-szaktudást. Továbbá akadémiai körökben is járatos lévén mit tudnál mondani arról, hogy miért nincs a statisztikus szakmának már hosszú idő óta akadémikus képviselője?

Nem könnyen megválaszolható kérdések ezek. A Társaság tagságával kapcsolatban talán el lehet mondani, hogy a magyar hivatalos

statisztika mindig központosított volt, és a KSH köré szerveződött. Ez nem minden országban van így, van ahol széttagoltabb a statisztika szervezeti struktúrája. Ezért adódott, hogy olyan civil szerveződés, mint az MST főleg a KSH-ra támaszkodott. Talán az 1990 előtti negyven év is oka lehetett annak, hogy – miután nem volt önálló statisztikai társaság – háttérbe szorult az egész statisztikus szakma egységbe tömörülése. Például az Egyesült Államokban az Amerikai Statisztikai Társaság felöleli a teljes matematikai-statisztikai szakmát, míg nálunk ezen tudomány képviselői a legkülönbözőbb, például a közgazdasági, szociológiai, matematikai civil szerveződésekben is megtalálhatók.

Kérdésed második felére még nehezebb válaszolni. Nyilvánvalóan ez összefüggésben van azzal a visszatérő kérdéssel, hogy mennyire önálló tudomány a statisztika. Hiszen feltűnő, hogy több olyan kolléga is akadémikus lett, aki a KSH-ban dolgozott, de tagságát nem mint statisztikus, hanem mint szociológus nyerte el (például *Andorka Rudolf*, *Cseh-Szombathy László*, *Szelényi Iván*). Az elméleti matematikus-statisztikusok között is van akadémikus.

Jelenleg éled a nyugdíjasok életét, mivel foglalkozol, milyen hobbit kedvelsz, hogy telnek napjaid?

A kedvenc időtöltésemről annyit, hogy már gyermekkorom óta lelkes „vasutas” vagyok, szeretek vasúttal kapcsolatos dolgokkal foglalkozni. Ha hiszed, ha nem, van egy nagy terepasztalom, melyet az elmúlt évtizedekben fejlesztettem, és sok fiatal megirigyelhetné azt a bonyolult konstrukciót, melyet létrehoztam. Ennek a vonzalomnak a pszichológiai hátterét az adta, hogy öt éves koromban Märklin-vasutat kaptam karácsonyra és nagyon szeretek utazni, világot látni, és talán ennek jelképét láttam a vasútban. Szeretek kár-

tyázni, különösen bridzselni, ami nemcsak szellemi kihívás, hanem társasági élet is számomra. Második feleségemmel, aki angoltanár, 1974 óta élünk együtt, néhányszor még a KSH-ban is megfordult, angol nyelvre oktatta a munkatársakat. Az első házasságomból származó fiam Sopronban éli az életét. Te is láthatod, hogy a KSH-val való kapcsolatom nem szakadt meg, még ma is szeretek módszertani, árstatisztikai kérdésekkel foglalkozni, találkozom a régi kollégákkal, és sokszor megfordulok a KSH Könyvtárban is.

Még egy utolsó, szokásos kérdés: hosszú és szép szakmai pályafutásod tanulságaként mit üzensz a fiatal statisztikus kollégáknak?

Beszélgetve fiatal statisztikus kollégákkal, mindig elmondom nekik, hogy keressék a könyvtárba vezető utat, olvassanak, de ma már az internet is sokat segít. Képezzék magukat, legyenek fogékonyak az újra, ne hagyják, hogy a rutintevékenység maga alá gyűrje őket. Írjanak, elemezzenek, publikáljanak. Alkossanak valami „nagyobbat”, valami mást és ebben bármikor – míg erőm engedi – segítségükre vagyok.

Köszönöm a beszélgetést, és jó egészséget kívánok!

Dr. Lakatos Miklós,

a *Statisztikai Szemle* főszerkesztője

E-mail: miklos.lakatos@ksh.hu

Hírek, események

Elnöki kinevezés. *Bajnai Gordon* miniszterelnök 2009. november 26-ai hatállyal *dr. Belyó Pált* nevezte ki a Központi Statisztikai Hivatal elnöki posztjára. Az új elnök a Kormányzati Személyügyi Szolgáltató és Közigazgatási Képzési Központ által lefolytatott pályázat alapján, a statisztikáról szóló törvény értelmében hat évre nyerte el a tisztséget.

A közgazdász végzettségű Belyó Pál a közgazdaságtudomány kandidátusa. 1998-tól országosan és nemzetközileg is ismert gazdaságelemző és előrejelző műhelyt hozott létre – korábban a Központi Statisztikai Hivatal felügyelete alá tartozó – ECOSTAT Gazdaságelemző és Informatikai Intézet igazgatójaként. 2007 óta elnöki kinevezéséig – a kormányzati szervezetátalakítás keretében a Kopint-Datorg Rt. Kutatási Igazgatóságát és a Magyar Közigazgatási Intézet kutatói osztályát magába olvasztó – ECOSTAT Kormányzati Gazdaság- és Társadalom-stratégiai Kutatóintézet főigazgatója volt. A Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem 2002-ben az év legjobb közgaz-

dásának járó Káldor-díjat adományozta számára, majd 2007-ben a KSH kiemelkedő statisztikai tudományos munkájáért Fényes Elek emlékéremmel tüntette ki. A szakember jelentős szerepet játszott a hazai gazdaságstratégiai kutatások kereteinek megteremtésében. Tagja és 2002–2008 között alelnöke a Magyar Tudományos Akadémia Statisztikai Bizottságának, választmányi tagja a Magyar Statisztikai Társaságnak. A Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen évtizedek óta gazdaságstatisztikát, a Szegedi Tudományegyetemen gazdaságpolitikát, makro- és mikrogazdaságtant, az Általános Vállalkozási Főiskolán társadalmi-gazdasági előrejelzések módszertanát és pénzügyeket oktat. Mindemellett tagja a *Statisztikai Szemle* Szerkesztőbizottságának is.

Fogadás. *Walter Radermacher*, az Eurostat főigazgatója 2009. november 19-én Luxemburgban fogadást adott *dr. Pukli Péter* tiszteletére nyugdíjba vonulása alkalmából. Az Eurostat főigazgatója megköszönte a KSH el-